

A.H.J. Dautzenberg

En dan komen de foto's

Veertig verhalen

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Inhoud

Chloor	9
Lotusbloemen	13
Kleurenblind	31
Afgevaardigde	40
Danspaal	46
De zesde wand	56
Oogjes dicht en snaveltje toe	62
Het scheermesje	69
Een fijn publiek	77
Maupertuus	84
Feestje	98
Honingklaver	112
Toegewijde toekomsteters	114
Chloor (2)	119
Ze trekt strepen	120
Dinner for one	131
Mijn eigen lolita	133
Nachtoog	137
Een spelletje	147
Een ruime bocht	153
Steen	159

Palimpsest 194
Dennenappel 196
Het glazen 198
Optimisme 207
zkv 216
Joffer 217
Porno als dialectisch proces 228
Een sprookje 243
Een vrouw alleen 244
En dan komen de foto's 255
Kist mien kloeiten 256
Revanche 263
Schilderij 269
Een echte man 271
Heilige regen 274
Poëzie 280
Gedroogde plasbloem 284
A.H.J. Dautzenberg² 295
Dichter/ tje 309

Chloor

Het water is best koud, maar dat vindt Joeri niet erg. Het is lekker rustig vandaag, hij kan op zijn gemak zwemmen; misschien durft hij straks naar het diepe te gaan. Joeri vindt het niet prettig als iemand hem onder water aanraakt. Hij wil zijn armen en benen goed kunnen strekken, zoals de badmeester hem dat leerde. Tijd nemen om uit te drijven, je lichaam lang maken.

In het begin vond Joeri de zwemlessen niet leuk. Het water stonk en deed pijn aan zijn ogen. En de badmeester was streng; hij vond dat Joeri niet goed genoeg zijn best deed. Dat was niet terecht, want met die kurken om zijn armen en middel kon hij zich niet goed bewegen – dat zag je toch zo? Met het plankje ging het al een stuk beter, en daarna mocht Joeri het zonder hulpmiddelen proberen; de badmeester hield voor de zekerheid een haak onder zijn buik, maar dat was helemaal niet nodig. Bij het afzwemmen waren ook zijn opa en oma komen kijken.

De chloorlucht die hem in het begin zo tegenstond, ervaart hij nu als aangenaam, als een uitnodiging.

Zijn ouders zitten zoals gewoonlijk op de deken, hal-

verwege de grashelling. De oranje koelbox is vanuit het water goed te zien. Nu hij een zwemdiploma heeft, gaan zijn ouders niet meer mee het water in – zeker niet als het zo fris is. Ze luisteren naar muziek en bladeren door de tijdschriften die de burens het afgelopen jaar hebben opgespaard.

Soms gaat een vriendje mee, maar de meesten zijn al vertrokken, naar Spanje of Turkije. Naar de zee – helemaal blauw en zo warm als een bad. Later wil hij ook een keer de grote golven zien. Op de televisie vindt hij die enorme watermassa behoorlijk akelig; je weet nooit wat er onder je allemaal gebeurt. Het is daar pikkedonker en er zwemmen gevaarlijke vissen. Voor het strand is hij vast niet bang. Schelpen zoeken en met je blote voeten door het schuim stampen.

Joeri vindt het niet erg om zichzelf te vermaken. Thuis zit hij meestal op zijn kamertje en verslindt het ene na het andere bibliotheekboek. Zijn kamer is zijn burcht. Wanneer hij de deur sluit, gaat de ophaalbrug omhoog en is hij afgesloten van de wereld. Het isolement geeft zijn fantasie vleugels. Zijn zitzak functioneert als cockpit, zijn bureau staat op de hoogste verdieping van een wolkenkrabber en met zijn bed doorkruist hij de ondoordringbare jungle. Onder zijn ledikant verstopt Joeri de boeken – geheimzinnigheid verhoogt het leesplezier.

De blinkende ridder die op de vensterbank staat, is een zwijgzame man. Soms praten ze even, maar ze houden liever hun mond. Stilte vinden ze allebei fijn.

Op school is het niet zo gezellig. Er zitten veel akelige

kinderen in zijn klas. Soms wordt hij gepest, maar de meester helpt hem dan. Zijn meester houdt ook van lezen, dat heeft hij hem een keer verteld. Zou hij ook van zwemmen houden? Na de vakantie zal hij dat eens vragen.

Even verderop zwemmen twee volwassenen. Hij kan veel sneller! Aan de kille watertemperatuur is Joeri inmiddels gewend. Zolang hij bezig blijft, is het goed vol te houden.

Het openluchtbad is maar liefst vijftig meter lang en twintig meter breed – bijna een half voetbalveld. Bij de lage en de hoge is er bovendien een flinke inham, maar daar is hij nog nooit geweest. In de verte ziet hij enkele oudere jongens op de duikplank veren en stoer het water in duiken. Zou hij dat later ook kunnen – en durven? Vast wel.

Waar het dieper wordt, blijft hij in de buurt van de rand. Vooraan in het bad, bij de trapjes, kan hij nog net op zijn tenen staan. Zojuist is hij daar over de hele breedte op en neer gezwommen, vier keer achter elkaar – de badjuffrouw knikte hem bemoedigend toe.

Joeri besluit om nog een paar baantjes te trekken; daar krijgt hij harde spieren van. In schoolslag zwemt hij terug naar de trapjes. Hij probeert de blik te vangen van de badjuffrouw, die nog steeds op het bankje zit. Ze lacht.

Tijdens het zwemmen controleert hij of ze nog kijkt. Hij ziet de bemoedigende glimlach en gaat nog harder zijn best doen.

‘Kun je ook al onder water?’ vraagt ze na twee baantjes.

Ze heeft het tegen hem!

Hij sluit zijn ogen en drukt zijn gezicht naar beneden; zijn schouders en kont blijven boven het water uitsteken. Na een paar seconden hapt hij naar lucht. Heeft ze hem gezien?

‘Dat kun je goed!’ roept ze lachend.

Dat kun je goed. Enthousiast probeert hij het nog een keer. Iets langer nu.

Plotseling voelt hij een ijsskoude stroom tegen zijn lichaam slaan, alsof het ineens winter is geworden. Verschrikt stopt hij met zwemmen, tilt zijn hoofd op en opent zijn ogen... Een golf slaat tegen zijn gezicht. Proestend probeert hij weer controle te krijgen over zijn armen en benen. Het water smaakt zout. Een volgende golf slaat over hem heen...

Joeri raakt in paniek en begint te huilen. Zijn benen zakken naar beneden, er is geen bodem meer...

‘Help!’

Zijn ogen zoeken de badjuffrouw, maar hij ziet alleen golven, zo ver als hij kan kijken... Overal golven...

‘Help!’

Watertrappelen lukt niet, het water is veel te wild.

Joeri verdwijnt onder het woeste water en komt spartelend weer boven.

Door de kou kan hij bijna niet meer ademhalen.

Opnieuw slaat een golf tegen zijn gezicht en zijn naar lucht happende mond.

Lotusbloemen

Mijn vrouw is dood en al begraven

MARCELLUS EMANTS, *Een nagelaten bekentenis*

1

Ik kweek een melanoom op de rug van mijn vrouw. Zo'n echt gevaarlijk exemplaar: bruinzwart met een roze rand. De dood draagt vaak een jolig aureool; je zou bijna gaan denken dat dat komt door het nauwelijks ingehouden plezier waarmee hij te werk gaat – prachtig zijn de kleurrijke manifestaties van het einde, een waaier van oogstrelende ellende.

Het roze front verkent nieuwsgierig de expansiemogelijkheden en doet daar enthousiast verslag van aan de opperbevelhebber in het centrum van de macht. Wanneer er een stevige basis is gelegd, zal hij enkele troepen de opdracht geven om ondergronds op verkennings-tocht te gaan, om vooral ook daar dood en verderf te zaaien.

Zover is het volgens mij nog niet; de moedervlek bloedt en groeit, dat wel, maar de roze rand is nog niet

geboren. Zo lang ben ik ook nog niet bezig – een maand of drie, hooguit vier. Een kwestie van regelmatig krabben en pulken, de wond onder het strelen openschuren met de ruwe stof van haar sweater of poloshirt. Resultaat kan op termijn niet uitblijven.

Mijn vrouw heeft niets in de gaten. Ze vindt het fijn dat ik me om haar wondje bekommer, een teken dat ik na drieëntwintig jaar nog altijd van haar hou. Na mijn gepluk krijg ik een lief dankjewelkusje, dat ik minzaam in ontvangst neem. In het begin beantwoordde ik haar gebaar iets te enthousiast, waarschijnlijk in een poging om het schuldgevoel op afstand te houden. Daar ben ik mee gestopt, want zij zag daarin een uitnodiging tot seks. Bovendien kwam ik er opnieuw achter dat schuldgevoel een christelijke aangelegenheid is.

God heeft hier natuurlijk geen bal mee te maken, ik ben geen zeloof. Dit is iets tussen mij en mijn vrouw, tussen mij en het leven dat ik leid. Tussen mij en het leven dat ik níét leid, om maar meteen tot de kern te komen. De voorafschaduwingen van dat andere leven smaken naar meer en daar is qua metafysica wat mij betreft alles mee gezegd.

Ook mijn vrouw is niet gelovig. Ze hecht aan feitelijkheden. Naar onze dokter zal ze daarentegen niet snel gaan; ze is doodsbang dat hij een ernstige kwaal ontdekt. Liever laat ze zich door mij geruuststellen, haar geduldige echtgenoot. En terecht.

Ik ben benieuwd in welke organen de uitzaaiingen zich straks als eerste zullen openbaren. De longen? Ik verheug me nu al op haar ademnood; terwijl ik doe alsof

ik slaap, luister ik aandachtig naar het angstige gepiep – heerlijk, dat hese *ieh-ieh-ieh*... De kanker kan zich natuurlijk ook openbaren in de lever; dan wordt ze langzaam geel, een vet kuikentje op weg naar de slacht... Ergens hoop ik dat haar hersenen als eerste worden aangetast: hevige hoofdpijnen, daarna uitval van lichaamsfuncties en uiteindelijk niet meer weten hoe een koe een haas vangt.

Misschien wordt ze blind – ook behoorlijk amusant.

Aan de rechterkant verschijnt voorzichtigjes een witroze moulure. Een goed teken, de zon komt immers in het oosten op, de bron die ons allen doet leven. Ook wordt de moedervlek dikker en harder; gisteravond heb ik er een aantal korrels uit gepulkt en ze onder mijn kussen bewaard. Nu ik ze zo bij daglicht zie, denk ik dat ik goed op weg ben. Gestold bloed is het niet, eerder een soort gruis, steenkoolachtig. Zou het spul branden? Ik leg de korrels op een theelepeltje en houd de vlam van de gasaansteker erboven. De korrels schroeien snel weg, dat is jammer. Ik ruik aan de overgebleven resten: een lichtzoete geur, die me doet denken aan wierook van lotusbloemen.

Straks is mijn vrouw dood en begraven, of gecremeerd... Ik blaas de as weg en bekijk mezelf in de blinkende lepelschap. Ik hang in de lucht, omgekeerd. Een vleermuis die uit zijn winterslaap is ontwaakt en wacht op zijn eerste vlucht. Hoe verder ik de lepel van me af houd, hoe absurder mijn verschijning op mij overkomt: ik hang nu ondersteboven aan de vloer. Als ik spring, laat ik in feite los... Eigenlijk geeft een lepel een veel eerlijker

beeld van de werkelijkheid dan een spiegel. En dan te bedenken dat het gereedschap oorspronkelijk diende als nabootsing van de hand... Ik sla zachtjes met de lepel tegen mijn wang; met mijn tong probeer ik de klapjes te dempen.

Voorlopig is mijn vrouw er nog. Op zich is dat niet erg – ze is er al zo lang –, maar het moet geen jaren meer duren. Ik ken uiteraard mijn plichten: zolang ze er is, zal ik voor haar zorgen – en voor haar melanoom.

Ze heeft pijn in de buik, steken links, rechts, nee, toch links, ja, links, en dan schieten ze door naar binnen. De maag? Maagkanker is niet echt spectaculair. Overgeven, minder eten, niet meer eten, vermageren – opgesodemierd. Het gaat om het resultaat, kunt u tegenwerpen, maar daar ben ik het niet mee eens. Zo'n stervensproces moet wel wat vermaak vertegenwoordigen, als tegenwicht tegen de jaren die mij zijn afgenomen. De napret is de wind onder mijn vleugels, de stuwende bries die mij vergezelt wanneer ik het nieuwe leven binnenzweef als een boerenzwaluw een lentebos.

Boerenzwaluw, vleermuis – ik wil blijkbaar vliegen, in de dag en in de nacht... Ik moet niet overdrijven, het nieuwe leven zal niet eenvoudig zijn. Dat laatste zeg ik alleen maar om de euforie te dempen uiteraard. Ik moet mijn geduld niet verliezen.

Met mijn hand streel ik over haar buik. Dat verlicht de pijn. Mijn vrouw huilt een beetje en zegt dat ze ongerust is. Ik prevel enkele geruststellende woordjes en aai haar in slaap. Wanneer ze slaapt, wrijf ik met de knokkels van

mijn vuist over de wond op haar rug, terwijl ik denk aan de vergooide jaren.

Scheiden is niet aan de orde. Duurzame ontwrichting vind ik een te juridische verklaring voor mijn gemoedstoestand, te onromantisch ook. Dat wil ik mijn vrouw niet aandoen. Ze kan volgens mij niet op eigen benen staan – haar leven heeft ze afhankelijk gemaakt van dat van mij en dat heb ik laten gebeuren. Het loskoppelen moet dus een natuurlijke oorzaak hebben, overmacht waar niets tegen te beginnen valt. En zo komt het melanoom om de hoek kijken, met reebruine oogjes en een roze kapje.

Mijn vrouw en ik zijn niet gelijkaardig, het is niet anders.

De pijn in de buik is weer verdwenen. Waarschijnlijk had mijn vrouw iets verkeerd gegeten. Ik moet meer geduld hebben; voor een melanoom aan zijn zegetocht begint, kunnen er blijkbaar jaren verstrijken. Nog meer verloren tijd, waarom ook niet? Zijn er daarentegen eenmaal uitzaaiingen geconstateerd – veel te laat natuurlijk, er is niets meer aan te doen, wat erg –, dan gaat het op eens snel. Misschien moet ik een of ander gif in de wond smeren om het proces te versnellen?

Hoe zou Hitchcock dit probleem aanpakken? Vast en zeker zou hij een vreemdeling ten tonele voeren, een man (nee, geen vrouw) met wie een schimmige afspraak wordt gemaakt over het een en ander. Succes onverzekerd, ik ken de afloop van zijn films.

Volgens mij ben ik op de goede weg. Het is even wach-

ten op de verlossing, maar verdachte sporen zullen er straks niet zijn, en dat is ook wat waard.

Kinderen hebben we gelukkig niet, dus ik kan ongestoord mijn gang gaan. Mijn vrouw wilde ze eerst wel, daarna weer niet, toen moesten ze er absoluut komen, en uiteindelijk legde ze zich neer bij haar falen. Wellicht heb ik een windfluit – zou kunnen –, maar dat het aan haar lag, vond en vind ik een prima aanname. Sindsdien ben ik haar meester. Dat zijn haar impliciete woorden, al is de leukigheid er inmiddels wel van af. We zijn niet gelijkwaardig, ik zei het al.

Het melanoom – ik ga ervan uit dat ik de uit de kluiten gewassen moedervlek nu onderhand zo mag noemen – ziet er onsmakelijk uit. Op de roze ring groeien vreemde bobbeltjes, vlezige uitstulpinkjes met gelige pitjes. Het pigment van de vlek is keihard geworden en groeit in lagen omhoog, als kruiend ijs; in het westen hangt het over het roze heen, een uitkragend vleesbalkonnetje. Dit móét effect sorteren.

Mijn echtgenote is gelukkig geen spiegelvrouw, nooit geweest ook. Haar rug zal ze in geen twintig jaar hebben bekeken. Dat doe ik voor haar, met grote toewijding. Ik ben haar reflectie, ik laat haar de harde realiteit zien, inclusief de leugens die daarbij horen.

Twintig jaar... Ik vind het verleden zo groot worden. Mijn jeugd drijft steeds verder van mij af en ik heb de kracht niet meer om ernaartoe te zwemmen. Gelukkig heb ik een tweede jeugd voor de boeg, al kan ik dit cliché niet verdragen. Zo gauw mijn vrouw er niet meer is, zal ik me over die allergie heen moeten zetten, anders is

het snel voorbij met de pret.

Met virale snelheid zal ik het leven consumeren, geloof mij maar.

Olé!

2

Mijn vrouw wordt definitief niet begraven. Te vaak heb ik gehoord dat de geest van de overledene het keurig bebloemde graf verlaat en in het hoofd van een nabestaande onbestemde reizen gaat maken. Daar zit ik uiteraard niet op te wachten. Het devies: cremen en het deksel van de urn nooit lichten. Een kwestie van de nieuwsgierigheid bedwingen.

As → as.

Amen.

Zover is het nog niet, nog lang niet. Helaas. Het melanoom ziet er behoorlijk ongezond uit, daar niet van, maar ik heb nog geen aanwijzingen dat onder haar huid dood en verderf heersen. De blik in haar ogen zegt eigenlijk genoeg: de pupillen schetsen te veel toekomstperspectief. Het zwart ziet er tevreden uit, alsof het zijn connotatie niet kent en alles – ja, alles – wil bestrijken met bestaan.

Om mijn frustraties kwijt te raken sla ik regelmatig met mijn hand tegen vakantieherinneringen. Een kleine hup is voldoende om enkele castagnetten een oplawaai te geven. Castagnetten, ja. Mijn vrouw spaart die kitscherige kleppers. Tientallen heeft ze er verzameld tijdens onze reizen naar Spanje. Een fetisj die mij mateloos

irriteert, maar die ik altijd heb gedoogd, dus ik moet niet zeiken. Af en toe sla ik er een paar naar beneden, dat wel, en mijn vrouw bevestigt ze vervolgens weer aan het plafond, met een toepasselijk gekleurd touwtje.

Klikkerdeklikklikklik.

Waar ik mijn energie vandaan haal? Ik lees veel boeken over kanker. Of lezen... Ik bekijk de foto's en illustraties en probeer ze op het lichaam van mijn vrouw te plakken. Fantasie houdt mijn toekomst levend.

Klikkerdeklikklikklik.

Die vakanties vielen eigenlijk best mee. Mijn vrouw is geen onprettig gezelschap. Ze bereidt zich bovendien altijd goed voor; maanden van tevoren is ze al druk bezig met allerlei reisgidsen en beduimelde bibliotheekboeken. Dat ik weinig interesse toon, interpreteert ze vreemd genoeg als een aanmoediging.

Het is niet dat ze tijdens de uitjes achter me aan loopt. Soms houden we zelfs elkaars hand even vast... Wist u trouwens dat een moslimvrouw het helemaal niet erg vindt om op straat tegen de achterkant van haar man aan te kijken? Arabische mannen schijnen een lekkere kont te hebben: stevig, een tikkeltje wulps, maar toch ook vastberaden. Het is een genoegen om daar al slenterend naar te gluren vanonder de hidjab. In het gebedshuis is het helemaal een feest.

Klikkerdeklikklikklik.

Cremeren schijnt pijn te doen. Althans, dat beweren enkele spiritisten en helderzienden die met overledenen hebben gebabbeld. Het zal me aan m'n reet roesten. Van een beetje pijn is nog niemand slechter geworden.

Bovendien geloof ik niet in die onzin. Nu kunt u tegenwerpen: en die ontsnappende geesten dan, waar u zich zo druk om maakt? Mijn antwoord: ik kan het me niet permitteren om risico's te nemen. Die urn blijft dus dicht, punt. De vrije jaren die voor me liggen, moeten niet opgeleukt worden met tegen deuren bonkend ectoplasma. Alleen ik laat straks afscheiding kloppen, als u begrijpt wat ik bedoel.

Hoe kom ik eigenlijk op deze kinderachtige constructies?

Mijn vrouw heeft steken in haar linkerbeen. Volgens haar is er iets mis met haar rug. Het voelt alsof er iets bekneld zit. Ik masseer haar onderrug, en inderdaad: ik constateer een zwelling. Als ik erop druk, vergaat ze van de pijn. Een spierverrekking, stel ik zelfverzekerd vast, niets om je ongerust over te maken, kom op zeg. Ik smeer de plek in met tijgerbalsem en ga in de badkamer mijn handen wassen. In de spiegel zie ik hoop.

Even later lees ik in de krant dat de zonnedauw vliegjes met zijn tentakels in zijn mond schiet – ‘als een katapult, razendsnel’. Zo'n tentakel doet het maar één keer. Na een paar maanden zijn ze allemaal opgebruikt en is het plantje uitgezwiept. Wanneer is mijn vrouw uitgezwiept?

Die zwelling moet ik koesteren als een worgengel.

De pijn verdwijnt niet, ondanks mijn vele massages. De knobbel is nu duidelijk te zien. Telkens wanneer ik ernaar kijk, zie ik de dood die even hallo komt zeggen. Ik knipoog vriendelijk terug, ik ben keurig opgevoed.

Op internet ontdek ik dat metastasen (uitzaaiingen!) in de wervels meestal afkomstig zijn van een tumor in een orgaan. Dat begint ergens op te lijken.

Ik ben lang genoeg voor gaas gegaan. Al die jaren dacht ik dat geketend door het leven slenteren beter was dan vrij zijn. De onvrijheid geeft mijn leven juist betekenis, was de drogreden die ik hanteerde. Uit lafheid, luidt mijn verklaring. Uit pure lafheid. Prikkeldraad maken leek me veiliger dan het leven als een vriend te begroeten. Wat heeft dat me opgeleverd?

Genoeg retorische vragen, genoeg pathetiek. Ik ga me concentreren op overmorgen, op de dag dat de kersverse weduwnaar zijn leven opnieuw gaat inrichten. Ik neem in elk geval een bijtslaaf. Een jong ding dat niet vies is van een beet in haar billen... Over billen gesproken: gisteren bukte mijn naakte vrouw zich in de slaapkamer, terwijl ik daar niet op voorbereid was. Haar aars keek mij pruilend aan. Snel wendde ik mijn hoofd af, maar het kwaad was al geschied: de uitstulpende plooiën stonden op mijn netvlies gestanst. Waarom heeft een mens geen staart, zoals een ezel of een paard? Een gordijn dat die afstotende lelijkheid stijlvol bedekt?

Sommige mensen raken in extase bij de aanblik van een met poepkruimels versierde krent en steken er hun tong in. De aars schijnt bitter te smaken. Nou, geef mij dan maar een stevig biertje.

Tijd voor een helende massage. Mijn vrouw ligt al de hele middag in bed, de pijn is niet te harden. Ze heeft haar slip uitgedaan en haar t-shirt gedeeltelijk omhoogge-

stroopt – het melanoom blijft bedekt. Ik ga geknield op haar blote kont zitten; met mijn gespreide benen druk ik de billen tegen elkaar, voor de zekerheid. Geduldig glijden mijn handen over haar onderrug en verkennen de omgeving van de bult. Ik hoor dat mijn vrouw zachtjes kreunt onder mijn strelingen. Voorzichtig nader ik Mount Doom.

‘Au!’ Mijn vrouw duwt haar kont omhoog, zodat ik van haar af glijd, en kijkt mij boos aan. Ik heb blijkbaar te hard gedrukt.

Ter dood veroordeelde vrouwen worden aantrekkelijker, las ik in de memoires van een Koreaanse seriemoordenaar; zijn naam ben ik vergeten – iets met Chin of Chul, of Seung, wat maakt het ook uit? *The eye of the beholder*, denk je dan, maar nee, op internet wordt dit fenomeen bevestigd. Ter dood veroordeelde vrouwen die wachten op executie schijnen fysiek op te bloeien. Hun gezichten ademen vaak pure schoonheid, meldt een Amerikaanse site. ‘*Vogue, on your way to death row.*’ Amerikanen overdrijven natuurlijk altijd en een sluitende verklaring ontbreekt, maar toch, het gegeven intrigeert me.

Haar liplijn deugt, dat is het eerste wat me opvalt nu ik haar met deze nieuwe informatie bekijk. De jeugdige, zwoele vorm van de mond is niet verdwenen. Ook haar geprononceerde jukbeenderen mogen er zijn; ze geven haar een zekere statigheid. Mijn vrouw is eigenlijk best mooi.

Ze heeft zich net gewassen, op een nonchalante manier zo te zien. De natte plekjes op haar witte t-shirt

plakken tegen haar huid. Door een van die lijfraampjes zie ik haar tepel. Een tikje brutaal kijkt die de wereld in. Wanneer heb ik haar tepel voor het laatst in mijn mond gehad? Ik weet het al niet meer, zo lang is het geleden.

Alsof er geen gekaapte jaren bestaan.

3

Laat ik wat meer over mezelf vertellen. Ik ontwerp organisch ogende gebouwen gemaakt van beton en staal. Organisch ogend, daar ligt de uitdaging. Voor mijn opdrachtgevers dan; mij interesseert die uitstraling geen bal meer. Tijdgebonden flauwekul. In het begin van mijn carrière kon ook ik bevlogen vertellen over het spectaculaire kleur- en materiaalgebruik in relatie tot de gestroomlijnde vormen; dat geouwehoer laat ik tegenwoordig aan mijn meer ambitieuze collega's over. Ik concentreer me op de functionaliteiten, licht en schaduw zijn me eender.

Tot zover ik-buiten-de-tralies.

Mijn vrouw zit sinds enkele dagen thuis. Ziek. De rug. Morgen moet ze van haar baas, een makelaar in kantoorpanden, naar de bedrijfsarts. Gaat de bal wellicht wat sneller rollen. Wanneer de geest eenmaal weet dat de kanker welig tiert, krijgen de woekerende cellen ruim baan.

Gisteravond ben ik voor het eerst in maanden met mijn vrouw naar bed geweest. Onder het masseren kreeg ik opeens zin; ik hupte naar achteren, trok mijn broek uit, en hop. Als vanouds duwde ze haar kont om-

hoog en begon de stoten met volle kracht op te vangen. De blinkende aars stoorde me niet, wond me zelfs op. Ik liet mijn duim erin glijden en bereed haar als een volleerde cowboy. Pas na de ontlading realiseerde ik me wat er was gebeurd. Te laat – de ogen van mijn vrouw waren al veranderd in een bioscoopscherm met daarop in chocoladeletters: dat moeten we vaker doen!

Vandaag heb ik mezelf weer onder controle. Ik doe mijn best om haar te negeren. Desondanks vang ik sporadisch haar blik en die bevalt me allerminst. Gelukkig krijgt ze morgen slecht nieuws van de bedrijfsarts. Dat zal haar afkoelen.

Mijn duim ruikt na twee douchebeurten nog altijd naar haar aars: geperste knoflook en natte hond. Mijn nagel is wel weer schoon. Laat ik de wip maar impregneren met nostalgie, want ons lichamelijke afscheid is vanaf nu een feit. Het was geen slecht afscheid, laat dat gezegd zijn. Een waardige afsluiting van ons seksleven.

Ik ruik nog eens aan mijn duim.

De diagnose valt tegen: een ontsteking, rust houden. Nu weet zo'n bedrijfsarts niet al te veel, anders zou hij er wel een bloeiende praktijk op na houden en niet ergens op de derde etage van een tweederangs verzamelgebouw met een abominabele klimaatbeheersing 'zieke' werknemers beoordelen. Een uitzaaiing valt dus niet uit te sluiten, maar toch voelt het slecht. Mijn vrouw straalt. Ze is gerustgesteld en verheugt zich op een paar weken thuisblijven. Dat betekent dat ik vaker naar kantoor moet. Hier is het gedaan met de rust.

Een ontsteking.

Zou hij het melanoom hebben ontdekt? Aan de opluchting van mijn vrouw te zien niet. Haar kennende heeft ze haar hemd aangehouden en alleen haar onder-rug vrijgemaakt. Heel goed.

De moedervlek jeukt niet meer, maar ziet er wel behoorlijk ongezond uit: een gelooide donkerbruine moerbeachtige vleesiglo probeert een dikke meikever te baren; het gitzwarte schild is al voor twee derde zichtbaar.

Op internet trof ik vergelijkbare plaatjes aan. Het geruststellende onderschrift: een melanoom. Ik moet dus meer geduld hebben; die uitzaaiingen komen vanzelf.

De zwelling verdwijnt niet, dat is goed. De pijn is zelfs erger geworden – ook fijn –, haar ogen staan weer dof, de seksdrive is verdwenen. De laatste dagen eet ze minder, er drukt iets op haar maag.

‘Een ontsteking, rust houden.’ Zo’n afgekeurde huisarts is alleen maar geschikt om krabbels te zetten onder met grote tegenzin door uitkeringsinstanties ingevulde formulieren. En dat weet hij natuurlijk ook, zodat hij voor de schijn soms een diagnose probeert te stellen. ‘Een ontsteking, rust houden.’ Ha, ha, kanker, godverdomme!

Ik stel voor om de huisarts te laten komen. Haar geest moet de verkeerde kant op gaan waaien; optimisme vertraagt en vertroebelt mijn toekomst.

Mijn vrouw stemt uiteindelijk toe.